

kterých zaniklých obcí Slavkovského lesa a současnosti obce Kostelní Bříza. Na místo zahájení pochodu u torza pomníku obětem I. světové války v zaniklé obci Studánka (Schönbrun) dopravil účastníky autobus, který vyjžděl z Březové se zastávkami v Sokolově na sídlišti Michal a u kláštera na Starém náměstí. Zahájení pochodu tradičně provedl starosta Březové pan Miroslav Bouda. Po trase doprovázel a vedl účastníky tradiční autor tras a průvodních informací pan Josef Herda. Za pěkného slunečního počasí směřovaly kroky účastníků pochodu z místa jeho zahájení podél obory Studánka k bývalé obci Týmov, dříve Tisfengrün. Cestou si všichni připomněli osudy dalších zaniklých obcí v okolí, jako Zadních Domků (Hinterhauser), Ostrova (Wöhr), Bystřiny (Reichenbach) a Krásné Lípy (Schönlind). V Kostelní Bříze očekával účastníky starosta Březové, jejíž je obec součástí, a seznámil všechny s aktivitami v této obci, která byla zastávkou již na trase I. ročníku těchto dnes již tradičních pochodů. Provedl všechny po zámeckém parku, který mnozí poprvé viděli bez náletových dřevin, s upravenými cestičkami, vyčištěný a tak jako místo navracující se k možnosti příjemného odpočinku i poučení. Na návsi pak po chodníku čekalo zasloužené občerstvení s pivem nebo minerálkou. Závěrem zastávky v Kostelní Bříze bylo zastavení u opravovaného kostela, kde se přítomní seznámili s postupem jeho obnovy a dalšími plány na zlepšení vzhledu obce a jejího rozvoje. Z Kostelní Břízy směřovaly kroky zúčastněných turistů přes Kamenici do Březové k multifunkčnímu centru, kde opět čekal starosta Březové, provedl všechny nedávno otevřeným zařízením, předal účastnické listy a ukončil akci. Všichni se pak shodli, že se opět sejdou příští rok na pátém ročníku a věří, že

A tady získalo ocenění 5 našich sokolovských žáků. M. Onak, E. Zajacová, S. Osvadová, Z. Springlová, J. Francisková. Poslední jmenovaná žákyně byla úspěšná i v soutěži „Dětské olympijské hry“. Potěšilo mě rovněž, že i v soutěži „Komenský a my“, kterou vyhláší MŠMT s různými náměty se letos právě naše sokolovská „zuška“ pracemi zdejších žáků čestně prezentovala. Byly to: Lucie Dlabáčová a Rachel Krausová. „Připočíst“ mohou také 8 ocenění v soutěži „Kde žijeme“, kterou pořádal sokolovský Dům dětí. Jmenovitě je získali: D. Adamčík, A. Herdová, K. Nečová, M. Štekllová, R. Krausová, K. Tomášková, M. Turková, E. Zajacová. Také jsme zaslali práce do šesti soutěží, které budou v dalším školním roce teprve vyhodnoceny.

Hodnotit však nelze jen úspěchy v soutěžích?

To máte pravdu. Prioritou je rozvoj a usměrňování výtvarných schopností každého dítěte a rozvoj jeho estetického vnímání. Seznamují se tady postupně s různými výtvarnými technikami, pracují individuálně i ve skupinách, nechybí ani seznámení se jmény a díly nejslavnějších výtvarných osobností. Rada menších i větších našich obrázků zdobí dětské

oddělení sokolovské nemocnice, další jsou vystaveny u vstupu do dětské části Městské knihovny, byly umístěny i v obchodním domě Kaufland. Tradicí se staly i výstavy našich absolventů. Poslední letošní prezentací byla výstava „Co nosíme, v čem chodíme“, která po celý červen probíhala ve vestibulu MDK. V těchto prostorách jsme letos uskutečnili i výstavu „Sokolov – město budoucnosti“. Každoročně také pořádáme přímo v sále školy výstavu s vánoční tematikou, kresby našich dětí s adventními motivy byly předloni vybrány na stránky vánočního čísla Sokolovského Patriota.

Co byste pro Patriota řekla do závěru letos v létě?

Určitě především to, že jeden z našich žáků Tomáš Bačina byl přijat na Střední průmyslovou školu keramickou v Karlových Varech. To je také velký úspěch, ze kterého mám upřímnou radost. A pak jistě i to, že po prázdninách ráda uvítám děti, kterým právě výtvarná činnost vyplní volný čas. Myslím, že určující není výrazný talent, ale vnitřní chtění projevit mnoho a mnohé právě tímto způsobem.

Děkuji za rozhovor.
PhDr. Helena Kavková

■ Dnes vám představujeme

SENÁTORA PHDR. PAVLA ČASLAVU

Když jsem letos měla možnost navštívit Valdštejnský palác a v něm také pracovnu našeho senátora PhDr. Pavla Čáslavy, byla jsem moc zklamaná. Jeho kancelář je totiž stejně velká jako ta moje sokolovská a navíc se o ní dělí ještě se svým senátorským kolegou Janem Nádvořníkem. Rozhodně mne však nezklamal pan senátor svým přístupem a schopností hovořit o věcech vážných i „člověčenských“. A tak bych jej ráda z obou těchto hledisek dnes chtěla alespoň trochu přiblížit i našim čtenářům.

Domníváte se, že naše malá země potřebuje kromě 200 poslanců ještě 81 senátorů?

Stejně velké nebo chcete-li malé země jako my mají podobný dvoukomorový parlamentní systém. Například Belgie, Irsko, Slovinsko. Náš systém je dán Ústavou z roku 1992. Druhá komora (Senát) v něm tvoří protiváhu převážně stranicky orientované Sněmovně volené většinovým systémem. Senátoři nekandidují na hromadných stranických kandidátkách jako poslanci, ale soupeří o hlasy voličů individuálně. Senát má podle Ústavy také jiné úkoly než Poslanecká sněmovna, je pojistkou demokracie a opravuje chyby v zákonech. Jinak se mi Vaše otázka líbí a rád bych ji rozšířil: potřebuje naše nepříliš velká země 200 poslanců, nestačilo by jen 81 senátorů? Nebo

ještě jinak: potřebuje naše malá země 13 krajů se stovkami zastupitelů, radních a tisícovkami úředníků na krajských úradech?

Poslanci mají zdarma veřejnou dopravu, pobírají příspěvek na cestovné a létají letadlem, které platí stát? Domníváte se, že senátoři se chovají adekvátně?

Nerad mluvím za jiné, ale sám za sebe musím říci, že jsem nikdy během svého mandátu nejel veřejnou dopravou zadarmo, ať už pozemní, nebo leteckou. Hanba by mě fackovala, kdybych měl někde u pokladny vytahovat jakousi průkazku a dožadovat se nějakých výhod. Jezdím vlastním osobním autem, které si ří-

dím sám. To jste jistě sama poznala, když jsem Vás nedávno vezl ze Sokolova do Prahy do Senátu, na setkání s předsedou Senátu Přemyslem Sobotkou se zástupci médií. Do Prahy jezdím i několikrát týdně a hodně kilometrů najezdím po volebním obvodu, který je pěkně rozlehlý: od Sokolovského okresu přes Mariánské Lázně a okolí až po město Toužim na Karlovarsku.

Zkvalitňují zahraniční cesty činnost senátorů, a kde jste byl doposud Vy?

Celoživotně se zabývám sociálními službami a v Senátu v této orientaci pokračuji dál jako člen Výboru pro zdravotnictví a sociální záležitosti. Naposledy jsem byl loni na jaře ve Stockholmu, ve švédském Senátu, kde jsme já i moji kolegové jednali o tom, jak řeší sociální záležitost Švédové. Rok před tím jsem navštívil Řím a Oslo. Byly to cesty ryze pracovní a kromě jednání v parlamentech jsem navštívil celou řadu zařízení, jako jsou domovy pro důchodce nebo domy pro zdravotně postižené. Na základě těchto cest jsem napsal několik článků o evropských systémech sociální péče pro odbornou veřejnost, absolvoval řadu přednášek pro pracovníky neziskových organizací a obecních úřadů. Právě v těchto dnech se snažím uplatnit svoje poznatky o moderních evropských službách v Komisi pro rozvoj sociálních služeb při Ministerstvu práce a sociálních věcí, která připravuje legislativní rámec pro novou koncepci v České republice.

V jakých senátních institucích pracujete?

Mým „mateřským“ výborem je právě zmíněný Výbor pro zdravotnictví a sociální záležitosti, kde působím jako specialista na sociální služby. Kromě toho jsem místopředseda Mandátového a imunitního výboru, člen Volební komise a zastupuji Senát v Radě vlády pro populační vývoj. Rovněž pracuji v Komisi pro rozvoj sociálních služeb na Ministerstvu práce a sociálních věcí.

Jak hodnotíte komunikaci Poslanecké sněmovny a Senátu?

Jsem rád, že do Senátu doposud neproniknul hrubý konfrontační styl známý ze Sněmovny. Diskuze se sice nevedou vždycky v „rukavičkách“ ale obecně se dá říci, že senátoři si nepotrpí na sprostoty. K dobré tradici také patří, že předsedající, ať už jsou z jakékoliv strany, netolerují hlucení během jednání a debaty, kteří ruší hlasitými rozhovory ostatní, vykazují ihned ze sálu. Také se netrpí známé skákání do řeči a jiné necnosti. Doufám, že si Senát tuto tradici udrží. Někdy musím chodit do Poslanecké sněmovny jako zástupce Senátu pověřený obhajobou změn, které naše komora udělala v návrzích zákonů a při-

padám si tam jako v zápasnické aréně. Je ale třeba dodat, že náš rozhovor proběhl před květnovými volbami a před ustavující schůzí nové Poslanecké sněmovny. Nemožu tedy ještě hodnotit, zda nečekané „zemětřesení“, které ovlivnilo zvolení řady nových poslanců, neovlivní i tuto skutečnost. Jistě, že bych velmi uvítal změnu v úrovni dosavadní vzájemné komunikace.

V čem spatřujete přínos Vašeho senátorského mandátu pro náš region?

Mohl bych být docela konkrétní a jmenovat třeba dotaci ve výši 36 milionů korun pro rekonstrukci v Domově pro seniory v Kynšperku. Ale jenom ve shánění dotací přínos senátora pro region není. Důležité je, aby znal starosti a problémy svého regionu a jeho občanů. Takže musí být co nejvíce mezi nimi. Pak může odpovědně vážit, jak jim který konkrétní zákon může prospět nebo naopak uškodit. Já se s občany mého volebního obvodu setkávám každé pondělí ve své sokolovské kanceláři a každý první pátek v měsíci v Mariánských Lázních. Lidé se na mne často obracují se svými problémy. Devadesát procent případů se týká jednání na úřadech. Mám radost, když mohu pomoci svou intervencí. Jinak samozřejmě, kdo chce pracovat převážně ve svém regionu, měl by se stát regionálním politikem a kandidovat v komunálních nebo krajských volbách.

I přes svou funkci zůstáváte dál především občanem. Nestýská se Vám někdy po původní práci, tedy funkci ředitele Okresního ústavu sociálních služeb Sokolov?

Stýská a hodně. Byl jsem dnes a denně obklopen lidmi, se kterými jsem si rozuměl, měl společnou řeč a dělal práci, která měla konkrétní výsledky a kterou společnost oceňovala. Se vstupem do politiky jsem se logicky také setkal s různými klišé a negativním vnímáním politiků jako takových. Ale díky své celoživotní praxi v „normálním“ občanském (nepolitickém) povolání jsem se naučil, že nejvíce záleží na tom, aby člověk ovládl svou profesi a dokázal se za všech okolností chovat jako slušný člověk a dobrý profesionál. Ověřil jsem si, že to může platit i v politice.

Minovým polem na Sokolovsku jsou debaty o výstavbě nové nemocnice za 3 miliardy. Jste pro nebo proti?

Nejsem proti. Pokud se najde zodpovědný a dostatečně silný investor, tak je to dobrá myšlenka postavit uprostřed kraje, propojeného napříč rychlostní silnicí, moderní, dobře vybavené zdravotnické pracoviště. Ale nebyl bych zas tak moc nadšený, kdyby to celé mělo být financováno z veřejných prostředků, nota bene kraje. Dal bych přednost spoluúčasti soukromého investora. Jen ten pro mě může být zárukou, že taková náročná stavba bude ekonomicky zdůvodně-

i další již pátý ročník pochodu připravovaný na rok 2011 bude stejně vydařený jako dosavadní čtyři.

Josef Herda
Klub důchodců Slaměnka o.p.s.

VYHRÁLO PŘÁTELSTVÍ

Ve čtvrtek 3. 6. 2010 proběhl v areálu FK Baník Sokolov na umělém povrchu již čtvrtý ročník přátelského fotbalového utkání mezi národnostní menšinou Vietnamců žijících v našem městě a příslušníky Policie ČR Obvodního oddělení Sokolov město. K této příležitosti k utužování dobrého přátelského vztahu mezi policisty, Vietnamci a městem nás opět navštívili vysocí představitelé z Velyslanectví Vietnamské socialistické republiky. Setkání začalo ve 14:00 hod. přijetím návštěvy místostarostou města Sokolov Ing. Berkou. Poté se představitelé města společně s návštěvou podívali do sokolovského Klášterního kostela a při zpáteční cestě na úřad města se pozdravili s krajanem ve městě. V době kolem 16:00 hod. všichni vyrazili na fotbalové hřiště v areálu Fotbalového klubu Baník Sokolov, které začalo v 16:30. Kulturní vložku zajistily mažoretky z DDM v Sokolově a celé toto fotbalové utkání se neslo v duchu charity, jelikož policisté i samotní Vietnamci vybrali jako každý rok finanční obnos, který pak po dohodě darovali na charitu. V letošním roce byla vybrána sokolovská záchranná služba. Zástupce vybrané organizace MUDr. Vaněk poté v polovině utkání symbolicky převzal šek s částkou 22.370,- Kč. Fotbalový zápas letos vyhráli vietnamští přátelé a s jakým výsledkem? Ten nebyl vůbec důležitý, protože tady vyhrálo přátelství.

Mgr. Hana Procházková
Městská policie Sokolov

Je potěšitelné, setkáváme-li se v našem městě se vstřícností, která směřuje k humanitárním aktivitám. Tím víc, pokud jsou směřovány na děti ze sociálně znevýhodněného prostředí či děti postižené. A právě pro ně uspořádala letos sokolovská Městská policie oslavu Dne dětí. Po rozmluvě s manažerkou prevence kriminality a zástupkyní velitele Městské policie Sokolov a kde nám vstřícností paní ředitelky bylo umožněno oslavu realizovat Mgr. Hanou Procházkovou a její žádosti o adresné poděkování všem, kteří tuto akci pomáhali realizovat, bude vhodné přidat ještě pár doplňujících informací.

Můžete přiblížit tuto nejnovější akci Městské policie konkrétněji?

Náš záměr má kořeny ve zjištění, že je ve městě řada handicapovaných a zdravotně postižených dětí, co se nemohou zúčastnit akcí, které v rámci Dne dětí pořádají různé instituce. Patří k nim i svěřenci ÚSP Sokolov i děti matek z Azylového domu. A proto náš návrh, aby tento červnový svátek oslavily stejně jako děti ostatní, našel v našich řadách odezvu a souhlas.

Co všechno jste dětem připravili?

Myslím, že i když to byla první akce tohoto druhu, že se poda-

rá a miliardy nepřijdou vniveč. Teď říkám svůj názor nikoliv jako senátor, ale jako občan: ujišťování radních nebo zastupitelů, ať už z jakýchkoliv stran by mi nestačila.

Cítíte se být sokolovským patriotem?

Zeptala jste se naprosto trefně – jestli se cítím. Být patriotem je hodně citová záležitost. To nejlépe poznáte, když z domova často odjždíte a zase se vracíte. Tedy, jestli se Vám odjízdi těžko a jestli se rádi vracíte. Myslím si, že mám silný vztah k tomuto místu a jeho lidem. Mrzí mě, když nad námi někteří Pražáci ohrnují nos nebo si nás pletou se Severočechy.

Volného času příliš nemáte. Ale když ho máte, jaké jsou Vaše osobní koníčky?

Samozřejmě, že četba je moje celoživotní záliba. Ale nejsem jenom knihomol, předloni jsem začal rekreačně běhat a docela mě to chytlo. Pořídil jsem si takové chytré hodinky, které mi sledují srdeční tep a současně mě hlídají, abych se při běhu moc neulejval. Běhám asi tak třikrát týdně, hlavně večer, dřív to nejde. A také mi vyhovuje, že už je venku méně diváků. I tak se najdou někteří chodci, zvláště ti v pubertálním věku, kteří se mohou smíchy potřhat, když vidí podivné brýlaté individuum, jak supí po cyklostezce.

Jaká je Vaše nejoblíbenější knížka?

Málokdy se ke knížkám vracím, takže jsem vždycky nejvíc zaujat knížkou, kterou jsem právě dočetl, nebo

právě čtu. Právě jsem dočetl knížku Tomáše Sedláčka „Ekonomie dobra a zla“ a ta byla skutečně dobrá. Věřte, že není ani tak o ekonomii, to bych jí stěží dočetl, ale o lidech a o staré otázce: jsou lidé spíše dobří nebo spíše zlí? A právě teď jsem začal číst Sorokinův „Den opričníka.“ Kniha o velké ruské duši, z které jde strach.

Uvažoval jste, co budete dělat po ukončení mandátu, respektive o nové kandidatuře?

Nejsem existenčně závislý na svém mandátu, takže mám svobodu rozhodování. Určitě mi to nedá, abych se nezabýval nějakou veřejnou službou, ať už ve městě nebo v regionu. Ale pokud budu zdrav a budu mít podporu svých kolegů, zúčastním se za dva a půl roku dalších voleb do Senátu, protože mám svoje uřednická léta v Parlamentu za sebou a mohu se v práci senátora opřít o nabyté zkušenosti.

Co byste sám rád řekl do závěru?

Chtěl bych našim spoluobčanům a všem čtenářům popřát pevné zdraví, spokojenost a štěstí v osobním životě. Hodně sil na zvládnání každodenních úkolů, které před nás staví život v dnešních nelehkých dobách. A Vám paní doktorko Kavková, a Vaším spolupracovníkům v redakční radě přeji, ať se Vám dále daří vytvářet takový dobrý regionální časopis jakým je Patriot už dlouhá léta.

Děkuji za rozhovor.
PhDr. Helena Kavková

Zpřístupnění evidence válečných hrobů pro veřejnost

Město Sokolov jako obec III. typu vede evidenci válečných hrobů a pietních míst na základě zákona č. 122/2004 Sb.

V evidenci Městského úřadu bylo ke dni 31. 12. 2008 44 hrobů a pietních míst, jejichž seznam a vkládání informací má v kompetenci odbor školství a kultury. U těchto hrobů a pietních míst byla doplněna zeměpisná poloha, fotodokumentace a u některých hrobů i jména padlých, která měl odbor k dispozici z archivů.

K 3. 2. 2010 byly pro veřejnost zpřístupněny informace o válečných hrobech, které jsou součástí centrální evidence válečných hrobů vedené Ministerstvem obrany v souladu se zákonem č. 122/2004 Sb. o válečných hrobech. Informace jsou dostupné z internetových stránek „Válečné hroby“ na adrese: <http://www.valecnehroby.army.cz/>.

Do problematiky evidence válečných hrobů lze ze stránky „Válečné hroby“ vstoupit prostřednictvím odkazu „Evidence VH“ umístěném na levém panelu obrazovky. V evidenci lze vyhledávat údaje o válečných hrobech v České republice (Hledání VH v ČR)

i o českých válečných hrobech v zahraničí (Hledání VH v zahraničí). Údaje lze vyhledávat jednak podle údajů o osobách pohřbených ve válečných hrobech (záložka – Hledání podle údajů o VH) nebo připomenutých osobách na pietních místech (záložka – Hledání podle osobních údajů). K zobrazení všech válečných hrobů v terénu prostřednictvím mapy slouží odkaz „Mapa lokalit VH“. Pro zobrazení jednotlivých válečných hrobů v ČR prostřednictvím tohoto odkazu je nutné provést přiblížení (větší detail mapy) vybrané oblasti. Válečné hroby v zahraničí se na mapě zobrazuje i v základním náhledu. Kliknutím myši na symbol válečného hrobu zobrazeného v mapě lze zobrazit další související informace.

Součástí informací o válečném hrobu je jeho zobrazení na mapovém podkladu (pokud jsou známy údaje GPS), související fotodokumentace a e-mailový kontakt na osobu zodpovědnou za správnost a úplnost zobrazených údajů (dana.kindlova@mu-sokolov.cz).

Zpracovala: Dana Kindlová
MěÚ Sokolov, odbor školství a kultury